

## Hoofdstuk 1, Portugal, nu

Nathalie ligt in bed, maar geheel tegen haar gewoonte in kan ze de slaap niet vatten.

Normaal gesproken is ze na een dag hard werken zo moe dat ze slaapt zodra ze onder de lakens glijdt, maar nu staart ze al een uur naar het plafond. Naast haar klinkt de rustige ademhaling van haar partner, af en toe afgewisseld met een soort zuchtje, zo kenmerkend voor Stacey.

Ze verschuift iets op haar kussen, op zoek naar een koeler plekje en sluit voor de zoveelste keer haar ogen. Ze doet haar uiterste best haar gedachten stop te zetten, maar hoe meer ze het probeert, hoe slechter het lukt. Steeds weer denkt ze aan het appje. Hoewel een deel van haar positief verrast is, maakt het haar ook huiverig. Haar jongere zus Roos is naar haar onderweg, samen met haar vriend Marc. Die heeft een camper waarmee ze momenteel door Zuid-Europa trekken. Over een paar dagen zijn ze bij haar in de buurt en wippen ze langs. Als het uitkomt, willen ze graag een tijdje blijven, liet Roos weten.

Uiteraard heeft ze gereageerd dat ze ernaar uitkijkt, maar is dat zo?

Het vooruitzicht Roos na jaren terug te zien, is de reden dat ze nu niet kan slapen. Het maakt allerlei herinneringen los. Als kind was hun leeftijdsverschil van dertien jaar gigantisch. Toen Roos net op de basisschool zat, trokken ze een paar jaar intensief met elkaar op, maar nu woont ze al jaren in Portugal en is het contact op een enkel appje en telefoontje na verdwenen. De laatste keer dat ze haar zag was bij de begrafenis van hun moeder en dat is al twaalf jaar geleden.

“Je hoeft niets speciaals te regelen, als je maar een plekje voor de camper hebt,” schreef Roos, “dat is alles. Het is zo lang geleden, wil je graag zien, tot gauw.”

Ze heeft het regeltje tekst wel tien keer gelezen, uiteraard de exacte locatie van *Quinta Do Bom Sonho* doorgegeven en nu ligt ze – onzeker en met lichte tegenzin – terug te denken aan haar jeugd.

Haar peuterjaren heeft ze alleen met haar moeder doorgebracht, een vader was niet in beeld. Op haar vierde was Karel in hun leven verschenen en binnen drie jaar had ze er twee broertjes bij: Ron en Harry. Het was duidelijk dat Karel haar, als meisje of het kind van een ander, liever zag gaan dan komen. Omdat haar moeder niets liever wilde dan haar nieuwe man gunstig stemmen, werd ze regelmatig bij de burens ondergebracht als het nieuwe gezinnetje uitstapjes maakte naar de dierentuin of een pretpark. Klagen bij haar moeder leverde haar behalve ruzie niets op,

net zomin als informeren naar haar echte vader. De enige reactie was gesnauw en ze leerde al snel dat ze beter zoveel mogelijk onzichtbaar kon zijn.

Op haar tiende was Karel bij een verkeersongeluk om het leven gekomen en liet haar moeder met de toen vier- en zesjarige jongens achter. De eenzaamheid en een leven als alleenstaande ouder kon ze niet aan en een stroom van mannelijk gezelschap was het gevolg.

De komst van Tim anderhalf jaar later zorgde voor rust, maar veroorzaakte uiteindelijk weer heel andere problemen. Uit haar moeders relatie met hem kwam een nieuwe baby, Roos, die geboren werd toen Nathalie dertien was. Hoewel ze dol was op de baby zorgden relatieproblemen voor zoveel stress en gedoe dat ze drie jaar later zonder iets te zeggen met drie jongens uit de buurt is vertrokken. Bestemming onbekend, maar uiteindelijk belandden ze in voormalig Joegoslavië en bleef ze bijna drie jaar weg.

In een tijd zonder internet en mobiele telefoons was het nog mogelijk werkelijk van de radar te verdwijnen; tegenwoordig zou het ongetwijfeld anders zijn afgelopen. Dan was er vast iemand van de groep geweest die totaal onnadenkend een selfie had gepost op social media waardoor de hele groep was opgespoord. Begin jaren negentig was een telefooncel en een brief de enige manier om contact te houden met het thuisfront en daar had ze niet echt haar best voor gedaan. Echt niet zelfs. Ze wist zeker dat haar moeder geen traan had gelaten om haar vertrek en hoewel ze Roos miste, was het leven ver van huis zo vol gebeurtenissen dat ze nauwelijks tijd had voor heimwee. Tot het misliep.

Met een diepe zucht laat ze zich uit bed glijden. Ze kan liggen woelen en denken, maar daar wordt niemand beter van, integendeel. Misschien maakt ze zelfs Stacey wakker. Ze kan zich beter nuttigmaken door iets aan de administratie of zo te doen. Waarschijnlijk wordt ze daar wel slaperig van.

Een half uur later zit ze echter, in plaats van met de boekhouding bezig te zijn, naar een oude foto op haar telefoon te kijken. Het is een van de weinige die ze heeft van haar jeugd. Bij het zien van zichzelf met de toen hooguit eenjarige Roos schudt ze vol weemoed haar hoofd. Een pijnlijke steek over wat ze allemaal van de jongere vrouw heeft gemist gaat door haar heen. Ze heeft haar veel te weinig gezien en gesproken.

Er was altijd wel een reden om niet te bellen of te appen en inmiddels is de baby van toen een vrouw van vierendertig.

Ze heeft geen idee hoe Roos er tegenwoordig uitziet; de vrouw is niet iemand die foto's van zichzelf opstuurt, net zomin als zijzelf. De laatste keer, op haar moeders begrafenis, was ze begin twintig, superslank, nog een en al armen en benen als een veulen. Hyperactief, donkerblond met dezelfde blauwgroene ogen als zijzelf, de ogen van hun moeder. Ze was toentertijd nog bezig met haar studie, maar nu trekt ze blijkbaar met ene Marc in een camper door Europa. Kleine meisjes worden groot.

Ze heeft geen idee hoelang ze willen blijven, dat maakt ook niet uit. Er is meer dan voldoende ruimte voor de camper op het terrein. Het hoogseizoen loopt inmiddels op zijn eind. Over een paar dagen vertrekken de laatste gasten uit de twee luxe tenten, die ze een jaar of drie geleden heeft geplaatst. Als haar zus de camper zat is, kan ze die ook gebruiken.

Ze drukt de foto weg en steunt met haar kin op haar handen terwijl ze diep in gedachten voor zich uitstaart. Twaalf jaar, zo lang is het geleden dat ze Roos heeft gezien, evenals haar twee broers. Ondanks de moderne technologie is er vrijwel geen contact. Een incidenteel berichtje op Facebook, maar dat mag geen naam hebben. Natuurlijk komt het ook door haarzelf: zij is op haar eenentwintigste naar Portugal vertrokken en nooit meer teruggekeerd, op de begrafenis na. Bij voorkeur beschouwt ze zichzelf als een vrouw zonder familie, wel zo rustig.

Met een ruk schuift ze haar stoel naar achteren en loopt door de stille gang naar de keuken.

Ze hoeft geen licht aan te doen; het huis is haar zo vertrouwd dat ze letterlijk met haar ogen dicht haar weg kan vinden. De keukendeur staat open zodat de koele nachtwind de ruimte afkoelt en ze duwt de slierten van het vliegengordijn opzij om naar buiten te stappen.

Met een paar passen is ze de veranda over en staat ze in de tuin. Heren der branden wat lampjes op zonne-energie; niet veel maar net voldoende om de smalle paadjes te kunnen gebruiken zonder over haar eigen voeten te struikelen of tussen de bloemen te belanden.

Een plotseling briesje brengt de bladeren van de twee hoge palmen bij het zwembad in beweging en ze glimlacht als ze ze hoort ruisen. De hemel is onbewolkt en bezaaid met sterren. Ondanks dat ze midden in de nacht klaarwakker is, slaakt ze een zucht van voldoening. Dit is waar ze zich al jaren meer thuis voelt dan ooit in Nederland, dit plekje in

centraal Portugal. Wat er in het verleden ook is gebeurd: hier heeft ze inmiddels haar thuis gecreëerd, ondanks alles wat haar is overkomen.

Ze leunt met haar heup tegen het muurtje dat het begin van de moestuin aangeeft en volgt het spoor van een vallende ster. Dan mag je een wens doen. Het is of ze Tims stem van ruim vijfendertig jaar geleden weer hoort. Hij was de eerste en enige van haar moeders vrienden die echt aandacht aan haar besteedde. Hoewel er natuurlijk van alles op aan te merken was – zeker met de kennis van nu – was ze op haar twaalfde blij geweest met de tijd die hij met haar doorbracht.

Een wens; ze heeft nauwelijks iets te wensen. Haar leven gaat z'n gangetje, rustig, bijna voorspelbaar. Twintig jaar geleden zou ze hierover vol afkeer haar hoofd hebben geschud, maar nu vindt ze het prima. Vijf jaar geleden moest ze nog sappelen om rond te komen en was het de vraag of de Quinta ooit winstgevend zou worden, maar inmiddels heeft ze haar zaakjes goed voor elkaar. Mede door de komst van Stacey, moet ze eerlijk toegeven.

De rossigblonde Engelse die momenteel in haar bed ligt te slapen had vier jaar geleden tegen een aantrekkelijk wintertarief de studio achterin de tuin geboekt. Ze had vier maanden sabbatical ...